

ROEPING

wie je roept
heeft je nodig
heeft je lief.

God roept

Roep

God, wilt U mij
blijven roepen
zo duidelijk
dat ik het versta,
zo luid
dat ik het hoor -
in de hulproep
van mensen,
in de onrust
van mijn hart
dat U niet hoort.

Of is mijn
hulproepen tot U
mijn roepen om U
uw stem die mij
naar U roept -
om tot rust te komen,
om te komen
rusten in U,
want onrustig is
mijn hart totdat
het rust in U.

Het eeuwig Eden

Heel de schepping lieft en lust,
alwat adem heeft vrijt en blijft -
zo is het leven van de eeuwig
levende, eeuwig lievende God.

De roep van God klinkt luid
in onze zinnen en passies
die ons opstuwen naar het bewust
zijn van zijn alvervullend wezen.

God roept en zingt het uit :
wil mij levend houden en genieten
want als je mij niet blijft scheppen
sterft de schepping mijn dood.

Roepende

Roeping is niet
een plotselinge roep
die in je klinkt of
van God je bereikt.

Roeping bouwt zich op
van het ene moment naar
het andere, van de ene
fase naar de andere.

Zo bouwt zich geleidelijk
een acoustische ruimte
in je op, waarin de stem
van God kan resoneren.

Roeping beweegt zich in je
als zich voortbewegende
geluidsgolven, die voort-
komen uit een eerste begin.

Roeping bouwt zich in je op,
concreet, groeit met je mee,
wordt deel van jezelf
tot het je hele zelf wordt.

Doorheen dit levensproces
is God zelf het innerlijke
spreken en luisteren :
Eeuwige stem in de tijd.

Beroep

Als iemand om je roept,
als er een beroep
op je wordt gedaan,
word je geroepen.

Of je roeping hebt
weet je pas achteraf,
als de stem van God
klinkt in een ander.

+

Omziende naar een leven
van een geroepene zijn,
weet je tot je vreugde
dat je geroepen werd

duidelijk gezonden en
gestuurd op het juiste
moment toen een ander
moest worden gered.

+

Toen moest je daar zijn,
zonder jou op die plaats
in dat gesprek - zonder
jouw stille omarming,

zonder jouw gericht gebed,
zonder God te beroepen
was het helemaal misgegaan.
Ja, God heeft je geroepen.

Geroepen uitverkoren

Het is echt zo aardig
en aantrekkelijk niet
'roeping te hebben'
'geroepen te zijn'

want evenals in
aloude tijden worden
profeten in gloednieuwe
tijden geroepen tot

wat zij eigenlijk
liever niet willen
denken niet te kunnen -
er is geen ontkomen aan.

Toch is roeping
geen somber gegeven.
Het heeft de geestkracht
van Hem die roept.

Het is door een donkere
tunnel heen moeten
naar het licht
in de verte

en soms is de weg
zo door liefde verlicht
dat je voeten zingend
de toekomst betreden.

Roeping

Alle leven is tot bestaan geroepen. Dat doet de bloedstroom, de sapstroom die door het wezen van alle leven ruist. Bomen zijn geroepen boom te zijn, dieren dier te zijn - alle leven dat geplant is geroepen zich voort te planten en tot bloei te komen. God zelf roept in alles wat leeft om leven, leeft zichzelf uit in alwat leeft.

In de mens rijst God overeind. Ook al verduisteren ontelbare slag-schaduwen het gelaat van God, toch licht in de mens het wezen van God het helderst op. God is mens geworden...

Het is een merkwaardige verenging van het begrip roeping, wanneer dit gereserveerd wordt voor 'priesterroeping' en 'roeping tot het religieuze leven'. Het is eveneens een ontwrichting van de werkelijkheid te spreken van hogere en lagere wijding. Evenzeer verbreekt het de natuurlijke orde, wanneer er gesproken wordt van het 'bijzonder' en het 'algemeen' priesterschap - om dan vervolgens de afgestudeerde pastoraal werk(st)ers onder te brengen bij het algemeen priesterschap van de gelovigen, de leken dus. De verschillen, die er tussen bedieningen zijn, zijn variaties van gelijkheid. God leeft in alles en allen geheel zichzelf. Gods stem klinkt in de een niet luider dan in de ander. In het begin was het Woord, de levensadem en de klank daarvan is te horen bij iedere geboorte, bij ieder begin. Wie zich als arts zonder grenzen in een orkaan waagt of in een rubberbootje van Greenpeace opvaart tegen een tanker met nucleair afval, geeft gehoor aan een diepe roep van de levende God. Wie zich nederig en gevoelig opent voor Gods licht en kracht in de haast bovenmenselijke taak die men vervult, mag zich verzekerd weten van de instroom van Gods liefde onmiddellijk nabij. Maar ook in de ludieke luwte van het leven, waar het spel van de genezing zich afspeelt, is God de roepende.

Een meisje dat met haar lieve handen de eenzaamheid opheft van een gehandicapte man, is aan Jezus even nabij als Magdalene dit was. Zij is even hoog en diep geroepen als het meisje dat intreedt in een beschouwende orde - en voor een even verheven werkelijkheid. Een jongen die hartstochtelijk naar een meisje verlangt, hoort in zijn hart de diepe liefde van God roepen om vervulling. Zijn roeping is even groots en goddelijk als het onweerstaanbaar getrokken worden van een andere jongen tot het priesterschap onder de armen.

Roepende

God roept niet van verre, op een afstand vanuit een andere wereld. Je eigen bloed roept en die roep in je bloed is God. Wie voor een uitzonderlijk ideaal kiest, doet dat omdat het innerlijke verlangen daartoe leidt, de persoonsstructuur hiertoe aanzet. Dáárin spreekt God zich uit. Er is geen achterom, geen selectie van Godswege. Wie zich een uitverkorene waant, privatiseert God ten behoeve van zichzelf. Dit verradt een godsbeeld van de kleine eenvoudigheid: de god van de kleine beslissingen en kleine voorkeuren waarin mensen zich koesteren en verheugen.

God roept niet van verre, vanuit een geestelijke van de stoffelijke wereld gescheiden wereld. Het roepen van God is nabij, het klinkt in de taal der dingen en in stemmen van mensen. De ons omringende wereld, mensen met ons in lief en leed, mensen die heiligheid en humaniteit uitstralen en de heerlijkheid van God aan het licht brengen: zij voegen zich bij de roep in ons binnenste en versterken de hunkering van onze eigen ziel. Dit alleen al is een grote roeping: roepstem van God te zijn voor elkaar.

Terwijl alle roepingen fundamenteel aan elkaar gelijkwaardig zijn, kan de beleving ervan gradueel heel verschillend zijn. De eigen keuze en persoonlijke invulling kan de inhoud ervan geheel en al bepalen. Hoe en in welke mate ben je moeder, echtgenoot, priester, vrijwilligster? De 'zwaarte' van een roeping op te hangen aan een bepaalde levenskeuze -om daar een hogere status mee aan te geven- gaat voorbij aan de gelijke waarde van verschillen in roeping. Priesterschap is niet zwaarder dan huwelijk - geestelijke arbeid niet zwaarder dan lichamelijke arbeid. Het gaat er alleen maar om, wat je er van maakt.

Geroepen

Priesterwijdingen druipen van afgoderij en magie. Een ongebreidelde vorm van persoonsverheerlijking en verheffing tot een hogere orde breekt plotseling los, wanneer iemand prioriteit gaat geven aan religie. De exaltatie van de pasgewijde, de hysterie van de geloofsgemeenschap zijn daar het duidelijke bewijs van. Zo was dat bij de priesterwijding van de eerste Nederlandse katholieke vrouw binnen de Anglicaanse kerk. En dan komt de kerk met het vrouwelijke priesterschap geen stap verder. Het tegenbeeld was er ook: op een sobere, warme en diepe manier trad de eerste Nederlandse katholieke vrouw toe tot het ambt binnen de Oud-katholieke kerk.

Het ambt is onwerelds en onwerkelijk. De gedaante van het leven verandert er meteen door: de ernst zet zich in de plooiën, de kleuring van het leven verbleekt. Zinnelijke woorden worden een vloek in de mond van de gewijde priester. Het hele kleurenspectrum verandert in zwart en grijs. De vreugde van de kleur wordt uitgebannen - alleen de monseigneur staat er gekleurd op. De versieringen van de geslachtelijke schoonheid van de mens worden onder wijde gewaden verborgen. Hoe meer afgewend van het leven, hoe meer toegewend naar God... Mannen en vrouwen van God horen te zwijgen over de vreugden van het lichaam. Zouden dan misschien de gehuwde priester en religieuzen de vertalers mogen zijn van het leven, de profeten van de lust? Maar hier doet zich de paradox voor, dat zij die recht van spreken zouden hebben verplicht worden te zwijgen. Als je als getrouwde priester vooral maar te kennen geeft 'priesterlijk' te zijn door te verdoezelen dat je 'mannelijk' bent, ben je nog acceptabel. Als je er echter blijk van geeft, gek op je vrouw te zijn en haar kust in het openbaar, zie je de schuwe blikken van mensen die zich generen. Dit is allemaal het gevolg van de diepe kloof tussen geloof en leven, waarbij het hiëratisch priesterschap het toonbeeld is van wereldverzaking. De zinnelijkheid van het lichaam bedreigt de zuiverheid van de ziel... Erotiek versus mystiek - terwijl dit juist de levensmystiek bij uitstek is.

Roep

De Geest, die ieder mensenhart bewoont, spreekt voor ons ten beste met onuitsprekelijke verzuchtingen. Ieder mens is zoon en dochter van God. En allen zijn wij vervuld van de ene zelfde Geest met haar onuitsprekelijke rijkdom aan gaven. In ieder mens leeft God Zichzelf.

God zij geliefd en geloofd om de fluisteringen van haar verlangens in ons hart, om zijn stoten van oerdriften in ons lichaam, om de lichtflitsen van goddelijk en godinnig leven in onze geest.

Dat God ons moge bezielen om in staat te zijn de geluksdroom, die wij van oorsprong zijn, werkelijkheid te doen worden - daarvoor bidden wij.

God, die in mij om liefde roept

doe mij het liefde-antwoord worden

waartoe Gij mij hebt geroepen.

Roep mij...

De geest,
de kracht,
de geestkracht
van degene die roept,
is bepalend voor
wie geroepen wordt.

Roeping sluit in zich
de roep van
de roepende,
gaat over op
de geroepene die zich
met hem vereenzelvigt.

Als God de mens
roept tot iets groots,
komt het grote
van God tot de
geroepene die daarin
één wordt met God.

Oerroep

Als je geroepen bent
voor het priesterschap
op grond van een ingeboren
en verder ontwikkelde aanleg,

zal er levenslang onvrede
in je zijn, als je geen
priester bent geworden
of het niet meer bent.

Geen spijs en drank,
geen reis om de wereld,
geen vrouw die daarvoor
in de plaats kan treden.

Geboren uit moederschoot
van aarde, vaderschoot van God
ben je bestemd levenslang
priester of profeet te zijn.

+

Als je geroepen bent
voor God (alleen) te leven,
is ieder leven zonder God
onvolkomen onvervuld.

God blijft als een verliefde
aan je trekken, je aantrekken
en aan deze liefde-pijn
is niet te ontkomen.

Alleen een antwoord waarin
je je dag na dag verlangt
te geven aan de liefde,
vestigt je in diepe vrede.

Geboren tot dit priesterschap,
geroepen tot deze profetie,
is er maar één weg te gaan :
zo als God je heeft gekozen.

Oproep

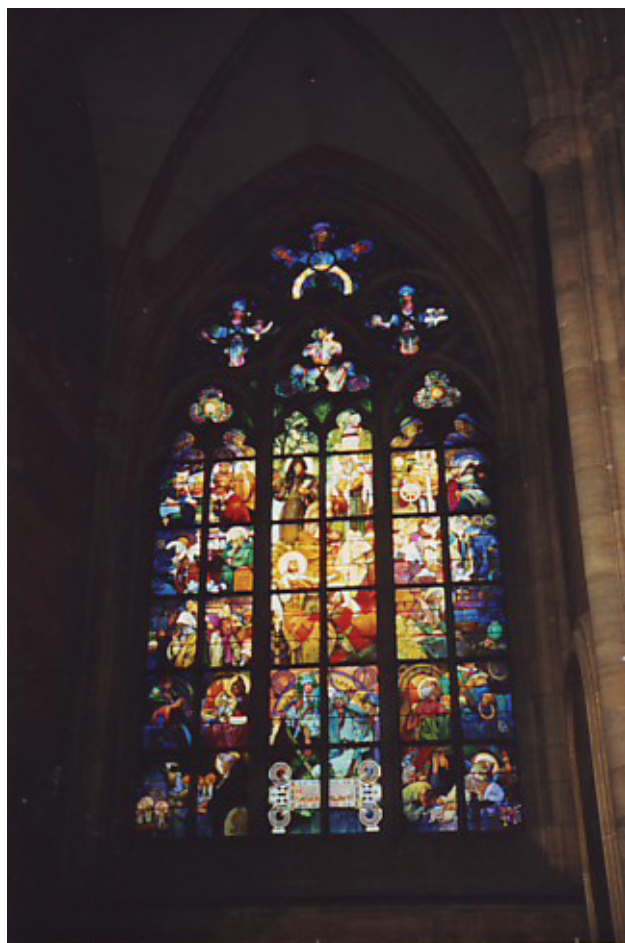
Lief familielid,
zo ver zo lang al
doorgereisd -
buiten onze sfeer
van afstand en tijd -
waar ben je?

Ik roep je niet aan,
ik roep je op :
van ginds uit weer
door onze dampkring
heen te breken -
ons nabij te zijn.

Richt je vanuit
je wijdse eeuwigheid
op het kleine hier,
mijn huis en tuin -
en hoor de stilte
van mijn mond.

Ik vraag je : glimlach
in mijn verbeelding,
sla vleugels van liefde
om mij heen - kus me
op mijn wang
namens God.

Stroom over in mij,
spreid goddelijk licht
over mij - iets
van de glinstering
van je onmetelijk geluk.
Liefste, kom bij mij...

God

neem mij op in U
al is het maar
dat kleine beetje
van mij dat
bruikbaar is
ter voltooiing
van uw schepping

iets van mijn lichaam
iets van mijn ziel
iets van mijn geest
en ontsteek dan
de kleine vonken
van liefde in mij
tot een liefdevuur

ontdoe mij
van buitenkant
bast en ballast
en til dan uit mij
naar U toe wat
zuiver en heilig
en U waardig is